

[Ib Christensen]

politik, der føres over for de fattige lande, noget, der selvfølgelig betyder et højere dansk omkostningsniveau.

Hr. Christophersen nævnte – og det var udmærket – at venstre gik ind for frihandel inden for EF, men så er det bare trist at konstatere, at det ikke gælder uden for EF, for dér har venstre, Danmarks liberale parti, såvel som alle øvrige partier med en enkelt undtagelse eller to været med til at skaffe politisk rygdækning for EFs nyprotektionistiske politik, en politik, der betyder en stigende grad af kløft mellem de rige og de fattige lande, og som betyder en forlængelse og udbygning af krisen.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg betragter det dagsordensforslag, som er fremsat af fremskridtspartiet, som et, skal vi sige lidt uartikuleret brøl. Det er ikke forkert, hvad der står i det med hensyn til de ulykker, der opregnes, men det vil være forkert at tillægge regeringen hele skylden for det, for sandheden er jo, at regeringen ikke foretager sig noget nævneværdigt økonomisk-politisk uden efter samråd med de tre andre gamle partier. Vi har i realiteten en regering bestående af de fire gamle partier. Derfor er ansvarsfordelingen lidt for ensidig i dette dagsordensforslag, hvortil kommer, at retsforbundet ikke er blandt de partier, der farer frem med mistillidsdagsordener, medmindre der er ganske særlige, alvorlige grunde.

Der er intet alternativ til denne regering. Vi så gerne en magistratsregering. Det er ikke muligt, da ingen andre partier går ind for det. Der er intet alternativ til denne regering. Også derfor må vi stemme imod og anbefale at stemme imod dette dagsordensforslag, som fremskridtspartiet har fremsat.

Til slut skal jeg meddele, at retsforbundet som sædvanlig stemmer for finanslovsforslaget; landet skal jo regeres, men vi har selvfølgelig megen kritik at rette mod finanslovens udseende. Vi har prøvet at få den forbedret gennem den lange række af ændringsforslag, vi har stillet, men vi erkender, at det er en realitet, at vi skal have en finanslov, for at landet kan regeres, og vi vil derfor som sædvanlig stemme for finanslovsforslaget.

Steen Folke (VS):

Finansloven er den vigtigste enkeltlov, som behandles i folketinget i årets løb. Det

er den, der skal sikre det kapitalistiske samfunds videreførelse i det kommende år. Ja, denne gang er det jo kun for 9 måneder, men det er en af de få omstændigheder ved finansloven, som ikke har noget at gøre med den økonomiske krise.

Jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at komme med nogle principielle betragtninger om statens, folketingets og finanslovens rolle.

Socialdemokratiet ser staten som en neutral instans hævet over klasserne, en institution, som deler sol og vind lige og sikrer retfærdighed og social balance i samfundet. Det er en illusion om staten, som er noget meget centralt i den socialdemokratiske opfattelse af samfundet.

Staten er ikke nogen neutral instans. Statens vigtigste opgave er at sikre det kapitalistiske samfunds eksistens og videreførelse, og det er ikke nogen neutral opgave. Det indebærer, at staten varetager privatkapitalens interesser. Det kan være svært altid at gennemskue, specielt i perioder med højkonjunktur, fordi der bliver råd til at udbygge en række ting på det sociale område og på det uddannelsesmæssige område, som forbedrer vilkårene også for lønarbejderne. Men i krisetider som nu er det tydeligt, hvad det er for interesser, staten, regeringen, folketinget varetager.

Det er i alt væsentligt lønarbejderne, som finansierer de statslige udgifter. Det kan ikke nytte noget, at staten lægger for hårde skatter på kapitalen i et kapitalistisk samfund. Kapitalen er jo samfundets nødvendige drivkraft, selv om det er lønarbejderne, som gennem deres arbejde skaber værdierne. Det går heller ikke an, at staten går for hårdt i kødet på kapitalejerne. Hvis ikke der bliver en passende profit, nægter de at investere, og så går kapitalismens hjul i stå. Men det kapitalistiske samfunds modsætninger vokser år for år. Det har nødvendiggjort større og større statsudgifter til at lappe på og holde sammen på systemet. Konsekvensen har været et voksende skattetryk, og dette skattetryk har af de omtalte grunde først og fremmest ramt almindelige lønarbejdere med det resultat, at mange siger: nu kan det være nok!

Det er naturligvis særdeles trist, at det er lykkedes et reaktionært parti som fremskridtspartiet at opsamle protesterne, men selve det, at lønarbejdere er begyndt at reagere mod et voksende skattetryk og imod